

Tutkinnonuudistus toteutuu — yliopisto-opinnot muuttuvat

Humanistisen alan tutkinnonuudistus on pitkän, aikaa ja voimia vaatineen suunnittelun jälkeen tullut toteutusvaiheeseen: uudet asetukset humanistisista tutkinnoista ovat astuneet voimaan 1. elokuuta 1980. Tästä syksystä opiskelemaan hyväksytyt suomen kielen ja lähiaineiden opiskelijat ovat aloittaneet opintonsa uuden tutkintojärjestelmän mukaan. Opintojen rakenne on muuttunut jyrkästi, ja opettajankoulutuslinjalla opetusharjoittelu nivoutuu muuhun opiskeluun entistä kiinteämmin; myös opintojen sisältöä on tarkistettu monilta osin. Äidinkielenopettajan työn vaatimukset on pyritty ottamaan huomioon entistä paremmin.

Tämän numeron Äidinkielen opetus-osasto on kokonaan omistettu toteutuksessa olevalle uudistukselle. Mukaan on haluttu saada sekä yliopiston että koulun ja erityisesti opettajankoulutuksen näkökulma. Molemmat kirjoittajat ovat pitkään olleet mukana tutkinnonuudistuksen suunnittelussa: Helsingin yliopiston suomalaisen filologian apulaisprofessori Pentti Leino on toiminut historiallis-kielitieteellisen osaston tutkinnonuudistusryhmän jäsenenä, Turun normaalkoulun suomen kielen lehtori Raija Ruusuvoori opettajankoulutuksen edustajana Turun yliopiston suomen kielen ja sen sukukielten koulutusohjelman suunnitteluryhmässä.

Näillä kirjoituksilla osasto myös avaa

palstansa suomen kielen ja lähiaineiden yliopisto-opetusta yleensä ja äidinkielenopettajien koulutusta erityisesti koskevalle keskustelulle. Muuttuuko koulutus tutkinnonuudistuksessa liikaa vai edes tarpeeksi? Mitä vielä tarvittaisiin, missä, milloin ja miksi? Mistä sillat yliopisto-opetuksen suunnittelun ja kouluopetuksen suunnittelun, kieltä ja kielen käyttöä koskevan tiedon ja opettamisen käytännön välille? Onko vika yliopistojen suunnittelemassa tutkinnonuudistuksessa vai toisilla tahoilla syntyneissä koulun opetussuunnitelmissa, jos vastaavuus niiden välillä ei näytä ihanteelliselta? Missä ovat ainekset suomalaisen äidinkielen didaktiikkaan?